



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 775/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť M. K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co 279/2013-118 zo 16. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2013 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (*ďalej len „ústava“*), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (*ďalej len „dohovor“*) a práva na ochranu majetku podľa

čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 Co 279/2013-118 zo 16. októbra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 17 C 86/2012-81 zo 14. marca 2013 o zamietnutí jeho návrhu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s právnym posúdením jeho návrhu a so záverom krajského súdu, že v konaní nepreukázal splnenie všetkých zákonných podmienok, ktorá by zakladali zodpovednosť odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Podľa názoru sťažovateľa zo skutočností uvedených v návrhu vyplývalo splnenie všetkých zákonných podmienok. Sťažovateľ uvádza, že *„je zrejmé, že orgány štátnej správy... mi neposkytli inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR. Nadväzne na to možno rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov v konaní... založenú na nesprávnej aplikácii príslušnej právnej normy označiť za rozpornú s ústavným právom občana na súdnu ochranu.“*

Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný rozhodol, že napadnutým rozsudkom boli porušené jeho práva, ktoré označil v petite sťažnosti, a v nadväznosti na to navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiada aj o priznanie finančného zadosťučinenia.

K sťažnosti sťažovateľa je pripojené vyhlásenie k povinnému právnemu zastúpeniu v konaní pred ústavným súdom, z ktorého vyplýva, že zákonnú požiadavku obligatórneho právneho zastúpenia podľa § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmieta akceptovať.

Súčasne so sťažnosťou bol ústavnému súdu doručený 5. decembra 2012 dodatok k nej, v ktorom sťažovateľ vyjadril názor, že doterajšie uznesenia ústavného súdu, ktorými

boli odmietnuté jeho sťažnosti v dôsledku nepredloženia splnomocnenia pre advokáta už pri predbežnom prerokovaní, „*nemožno považovať za súladné s ústavnoprávnymi princípmi ochrany ústavných práv sťažovateľa v zmysle II. hlavy ústavy*“. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že „*vplyvom nenaplnenia ústavnoprávnej ochrany mojich ústavných práv zo strany súdu nastala situácia, ktorá mi spôsobuje značné problémy v profesionálnom a súkromnom živote*“, preto uvádza, že využíva „*svoje právo na odpor vyplývajúce z čl. 32 ústavy – ius resistendi a podávam svoju sťažnosť podľa čl. 127 ústavy z 22. 1. 2013 bez právneho zastúpenia*“.

S poukazom na podmienku povinného právneho zastúpenia ústavný súd sťažovateľa prípisom z 22. augusta 2014 vyzval, aby mu v lehote 15 dní predložil kvalifikované splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom alebo preukázal, že požiadal o ustanovenie advokáta Centrum právnej pomoci; o tejto možnosti už bol ústavným súdom poučený v konaní o inej jeho sťažnosti (sp. zn. Rvp 8564/2013). Zároveň bol upozornený na možnosť postupu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v prípade nerešpektovania výzvy ústavného súdu.

Dňa 22. septembra 2014 bolo ústavnému súdu doručené padanie sťažovateľa z 22. marca 2013, v ktorom sťažovateľ zopakoval svoje stanovisko a uviedol, že ho týmto spôsobom ústavný súd „*zaťažuje nadbytočnými úkonmi nesmerujúcimi k materiálnej ochrane základných práv a slobôd*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, v ktorej je jednoznačne formulované, že povinnosť zastúpenia sťažovateľa advokátom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ustanovená bez možnosti akýchkoľvek výnimiek, a zároveň zdôrazňuje, že pokiaľ ide o inštitút povinného právneho zastúpenia, na opodstatnenosť jeho zákonnej úpravy vo svojej judikatúre opakovane upozorňuje a bezvýnimočne na ňom trvá (napr. I. ÚS 57/2013, IV. ÚS 221/2013).

Sťažnosť sťažovateľa má aj iné nedostatky. Neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, ktorého obsahom by bola ústavnoprávne relevantná argumentácia, čo je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej. V prípade sťažovateľa bola aj táto skutočnosť dôvodom, prečo ho ústavný súd napriek jeho jednoznačne vyjadrenému postoju vyzýval na splnenie podmienky povinného právneho zastúpenia, keďže advokát by mohol túto argumentáciu prípadne doplniť.

Ústavný súd so zreteľom na odmietavý postoj sťažovateľa, ktorý odmieta vykonanie relevantných úkonov smerujúcich k zabezpečeniu svojho právneho zastúpenia v konaní

pred ústavným súdom, rozhodol o odmietnutí sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí návrhu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2014